

Arrest

nr. 240 005 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend als wettelijk vertegenwoordigster van
1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 - 61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordigster van X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te hebben dienen een verzoek om internationale bescherming in op 19 juni 2019.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 19 augustus 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is

en in aanwezigheid van zijn advocaat. Tweede verzoeker wordt op 12 augustus 2019 gehoord op het CGVS bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 29 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, B.T. J.A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 3 december 2011 in Barquisimeto. Uw moeder M. R.I T. D. B. (o.v. 8.655.076) verliet Venezuela in juni 2018 en diende in België op 8 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U bleef met uw broer K. R. B. T. (o.v. 8.655.076) bij uw grootouders en ook even bij uw tante Y. en oom R. in Don Flores. U zat in Venezuela op school in de tweede graad.

Na het vertrek van uw moeder uit Venezuela nam uw broer u eenmaal mee naar een politieke betoging tegen het huidige regime van Venezuela. Daar hoorde u de agenten roepen dat iedereen zou vermoord worden. U weet ook dat uw broer bij terugkeer zal gedood worden door leden van de Venezolaanse overheid.

Uit vrees te worden gedood, verliet u samen met uw broer Venezuela op 11 juni 2019. Jullie kwamen per vliegtuig via Istanboel naar België om op 19 juni 2019 internationale bescherming aan te vragen in België.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer en een medisch attest.

Op 6 februari 2019 nam het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 maart 2019 diende ze een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Tot op heden werd er nog geen arrest geveld door de RvV.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de gegevens in uw dossier blijkt immers dat uw geboortedatum 3 december 2011 is en dat u dus minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond uw persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u en uw broer vermoord zullen worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 19/08/2019, p.7-8). Toen u met uw broer deelnam aan een protestbetoging tegen de Venezolaanse overheid hoorde u politieagenten roepen dat iedereen vermoord zou worden.

Betreffende uw vrees voor de dood van uw broer dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een beslissing nam tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn politiek profiel en vervolgingsfeiten. De beslissing inzake zijn persoonlijke vervolgingsmotieven luidt als volgt:

“Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw politieke activiteiten van die aard waren dat ze aanleiding zouden geven tot vervolging. Er dient immers geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de rol van politiek activist die u zichzelf toedicht.

Hoewel u aangeeft dat u beeldmateriaal van deelnames aan betogingen verspreidde via facebook en youtube en u hierdoor in het vizier was gelopen van medewerkers van de Venezolaanse overheid, dient vastgesteld te worden dat hier niet het minste geloof aan gehecht kan worden (CGVS, p. 15, 21). U slaagde er immers niet in om dit hard te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bedrieglijke verklaringen aflegde over de filmpjes die u zelf opgenomen zou hebben en die op youtube verschenen. Gevraagd om enkele filmpjes op youtube te tonen die u zelf opgenomen heeft, duidt u twee filmpjes aan, waarvan u uiteindelijk aangeeft dat u van slechts één van deze filmpjes zelf delen gefilmd heeft, met name het filmpje dat te vinden is via de link <https://www.youtube.com/watch?v=eK1wjnTcRv8> (CGVS, p. 16). Van de door u getoonde beelden zegt u dat u het deel filmde dat na 45 seconden begon te spelen. Evenwel stelde het CGVS vast dat dit filmpje reeds gepubliceerd werd op 4 mei 2017, een jaar voordat u uw politieke activiteiten begon, gezien u deze zelf situeert in 2018 (CGVS, p. 11). Dat u meent delen gefilmd te hebben van een filmpje dat dateert van een periode waarin u aangaf nog geen politieke activiteiten te hebben, schaadt uw geloofwaardigheid ten eerste. Van een andere video op youtube waarvan u aangeeft dat u beelden ervan filmde, waarvan de link <https://www.youtube.com/watch?v=d8FHIXpullk> is, en die ook op de USB stick staat die u indient, dient evenzeer vastgesteld te worden dat uw verklaringen niet stroken met de publicatiedatum van dit filmpje. U geeft aan dat het een video is die de gebeurtenissen van 14 februari 2019 toont en koppelt het aan uw beleving van de door u bijgewoonde betoging (CGVS, p. 18, 19). Nochtans werd dit filmpje reeds gepubliceerd op 2 februari 2019. Dit ondermijnt de bewering dat u beelden maakte voor dit filmpje ten eerste. Overigens kan ook opgemerkt worden dat dit filmpje in totaal slechts 95 keer bekeken werd.

Hoewel u aangaf dat u filmpjes deelde op uw facebookaccount, diende vastgesteld te worden (CGVS, p. 15, 21) dat deze tijdens het persoonlijk onderhoud niet teruggevonden werden. U zocht nochtans mee naar de door u beweerde filmpjes op uw facebookaccount en duidde uiteindelijk een foto aan waarvan u aangaf dat deze naar aanleiding van een betoging genomen werd (CGVS, p. 21). Over deze bewuste foto zegt u dat deze van een betoging is, dat u aan uw hart lijdt en dat u toen u moest weglopen een versnelling van het hartritme kreeg en naar het ziekenhuis moest (CGVS, p. 21). U meent dat deze foto dateert van december 2018 (CGVS, p. 21). Het CGVS stelde echter vast dat bij deze foto mei 2016 staat, lang voor u uw beweerde politieke activiteiten aanvatte (CGVS, p. 10, 11). Erop gewezen dat de datum bij de foto nochtans mei 2016 is, zegt u dat facebook regelmatig andere data zet op foto's die gepost worden (CGVS, p. 21). Dit overtuigt niet, eens te meer gezien uit de reacties op de foto blijkt dat deze van drie jaar geleden zijn. Wat er ook van zij, uit deze foto blijkt geen enkel politiek engagement, noch enig vervolgingsfeit. De geloofwaardigheid van het door u beweerde politieke profiel komt wederom ten eerste op een helling te staan. Ook na het persoonlijk onderhoud bracht u geen bewijzen meer aan dat u filmpjes gedeeld zou hebben via uw facebookaccount, ook al gaf u aan dat u screenshots zou nemen van uw posts (CGVS, p. 21).

Het geloof in de door u beweerde politieke activiteiten wordt verder ondergraven door de vaststelling dat ook aan uw verklaringen omtrent de activiteiten van uw moeder - die volgens u journaliste was en artikels schreef over betogingen die tegen de regering gericht waren en er foto's van nam (CGVS, p. 7) - niet het minste geloof kan worden gehecht. In haar eigen asielprocedure, gaf uw moeder noch bij de beschrijving van haar professionele activiteiten, noch bij haar asielaanvraag aan dergelijk werk gedaan te hebben (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20 juni 2018 T. d. B. M. R. (CGVS 1 T. d. B. M. R.), p. 5, 6, 18, 19; Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 3 januari 2019 (CGVS 3 T. d. B. M. R.), p. 10, 11). Er op gewezen dat het merkwaardig is dat uw moeder dat zelf niet gezegd zou hebben, zegt u slechts dat u het niet weet (CGVS, p. 24). Ook werd vastgesteld dat uw verklaringen over haar beweerde job als journaliste bijzonder vaag bleven. Gevraagd naar de media waarvoor ze werkte, noemt u slechts la prensa, maar geeft u aan geen weet te hebben van andere kranten waarvoor ze werkte (CGVS, p. 7).

Hoewel u gevraagd werd om documenten te bezorgen om aan te tonen dat uw moeder als journaliste werkte, werd vastgesteld dat u geen dergelijke documenten voorlegde, noch een uitleg voor het ontbreken hiervan. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat de door u beweerde activiteit van uw moeder

volstrekt ongeloofwaardig is. Dat u aangeeft dat u video's en foto's maakte van betogingen in een poging om het voorbeeld van uw moeder te volgen (CGVS, p. 10), werpt dan ook wederom een smet op de geloofwaardigheid van de door u beweerde rol.

Er dient ook opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat u uw moeder, die in België een asielprocedure lopende had, niet inlichtte over uw politieke activiteiten. In januari 2019 werd aan haar nog gevraagd waar u zich momenteel mee bezig hield waarop ze antwoordde dat u afgestudeerd was van het middelbaar en op het veld had gewerkt maar dat nu niet meer deed. Ze repte met geen woord over uw politieke activiteiten (CGVS 3 Torres de B. M. R., p. 10). U geeft aan dat u haar er niet al te veel over vertelde omdat u wist dat ze wat depressief was (CGVS, p. 24). Zelfs indien uw moeder maar een half woord wist van uw activiteiten, is het opmerkelijk dat zij niet zou hebben aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud in België, wanneer daar specifiek naar werd gevraagd. Bovendien is het frappant dat, indien u werkelijk in november 2018 meende dat mannen het huis van uw moeder binnengevallen waren omdat ze u viseerden omwille van uw politieke activiteiten, u dit niet aan uw moeder zou hebben verteld, wetende dat haar verzoek om internationale bescherming lopende was in Europa. Uw moeder vertelde bij haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in januari 2019 slechts dat ze dacht dat ze haar huis kwijt was en dat het door andere personen ingenomen werd omdat ze het land had verlaten (CGVS 3 Torres de B. M. R., p. 7, 9). Indien waargebeurd, kan nochtans verwacht worden dat u open kaart zou spelen met uw moeder.

Volledigheidshalve kan ook gewezen op de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat u, die aangaf dat u reeds in aanloop van de betoging van 14 februari 2019 getipt werd door uw oom bij de nationale garde dat u op een lijst zou staan, en de woning van uw moeder reeds door overheidsmedewerkers aangevallen zou geweest zijn omwille van uw activiteiten, u desondanks toch verder zou gaan betogen zijn en verdere activiteiten zou hebben gehad (CGVS, p. 22, 23).

Voorgaande vaststellingen schaden ten zeerste de door u beweerde rol van politiek activist, die volledig ten grondslag zouden liggen van de door u beweerde vervolgingsfeiten (CGVS, p. 21). Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsfeiten als gevolg van uw politiek activisme.

Want hoewel u een foto neerlegt waarop u met een Venezolaanse vlag in een mensenmassa te zien bent, waarvan u zegt dat die genomen werd bij de betoging van 23 januari 2019 en die gedeeld werd door A. M., kan op basis van deze foto in het licht van bovenstaande vaststellingen geenszins besloten worden dat u in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten gelopen zou zijn. Ook het overige beeldmateriaal dat u voorlegt slaagt er niet in om deze conclusie te wijzigen. Er dient immers vastgesteld te worden dat u slechts op één van de foto's die u voorlegt zelf herkenbaar in beeld komt. Ook geeft u zelf aan dat u er geen weet van hebt dat er op youtube een filmpje van u terug te vinden is waarbij u zelf in beeld komt (CGVS, p. 18). Op de ene foto na waar u op staat met een Venezolaanse vlag, dient vastgesteld te worden dat u verder niet herkenbaar in beeld komt in de foto's en video's die u voorlegt. Ook de overige filmpjes en foto's op uw USB stick kunnen het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten gelopen zou zijn omdat u beeldmateriaal van betogingen maakte en dit verspreidde. Weliswaar legt u verschillende foto's en filmpjes van betogingen voor, maar deze zeggen niets over wie dit beeldmateriaal opgenomen heeft, noch over de eventuele problemen die deze persoon daardoor gehad zou hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de foto die u voorlegt, waar sillas vacias op staat, hetgeen 'lege stoelen' betekent, genomen werd bij een evenement dat dateert van 14 augustus 2019, dus na uw vertrek uit Venezuela."

Evenmin bent u erin geslaagd aannemelijk te maken dat u bij terugkeer een vrees voor persoonlijke vervolging heeft. U haalt aan dat u bij uw eenmalige deelname aan een betoging de agenten hoorde roepen dat iedereen vermoord zou worden (CGVS, p. 8-9). Er dient echter te worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat u persoonlijk werd gevisieerd. U haalt namelijk aan dat de agenten dat naar iedereen riepen tijdens de optocht (CGVS, p. 9). Na de betoging heeft u ook niets ernstig meegemaakt noch heeft u zich nadien bedreigd gevoeld (CGVS, 9, 10). Evenmin heeft u weet dat er mensen omgekomen zijn tijdens die betoging of kunt u een voorbeeld geven van iemand die gedood zou geweest zijn omwille van zijn deelname aan een betoging (CGVS, p. 9).

Bovendien ontkent of betwist het CGVS geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m.

26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkte deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Tot slot haalt u aan dat iedereen die terugkeert naar Venezuela vermoord wordt (CGVS, p. 8). Ook deze bewering overstijgt de algemeenheid niet. Gevraagd deze vrees te verduidelijken, maakt u kenbaar dit niet te kunnen en zegt u boudweg dat het gewoon zo gebeurt (CGVS, p. 8). Gevraagd een voorbeeld te geven van iemand die vermoord werd bij terugkeer, slaagt u daar evenmin in. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat u in gebreke blijft deze vrees in concreto aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli**

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73;

EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Het attest van de pediater haalt aan dat u een half jaar voor uw vertrek uit Venezuela doorverwezen werd voor een medisch onderzoek, zonder dat er wordt uitgeweid over de oorzaak van uw medische problemen op dat moment.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker, B. T. K. R., luidt als volgt:

"Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 9 maart 2002 in Barquisimeto. Twee jaar geleden gingen uw ouders uit elkaar. Uw moeder, die als journaliste werkte in Venezuela, verliet Venezuela in juni 2018. Ze kwam naar België, waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende. Na het vertrek van uw moeder zorgden uw grootouders voor u en uw jongere broer B. T. K.

R.(o.v. 8.655.076). In juli 2018 maakte u uw middelbare studies af. In de periode waarin u naar de middelbare school ging, werkte u ook in een moestuin. Tot november of december 2018 woonde u in de woning van uw moeder in de wijk Seiba 2 in Quibor. Sinds uw moeder Venezuela verliet, heeft u politieke activiteiten. Samen met medestudenten van het middelbaar ging u de straat op om de waarheid aan het licht te brengen. Er werd aan jullie gezegd om dit niet meer te doen, maar u deed het toch. In november 2018 gebeurde er toen u thuis was een inval in het huis van uw moeder door E. V. en H. D., die tot de regering behoren. U vluchtte naar de burens en toen u weer ging kijken, zag u dat jullie bedden stukgeslagen waren en dat de tv, computer en andere bezittingen weg waren. Nadien verhuisde u naar het huis van uw grootmoeder dat zich in de urbanisatie Don Flores bevindt. Op 23 januari 2019 nam u deel aan een betoging, samen met uw vriendengroep van het middelbaar. Op die dag kregen jullie te horen dat jullie al gewaarschuwd werden en dat jullie moesten stoppen met betogen. Enkele dagen voor 14 februari 2019 werd u door uw familielid J. A., die bij de nationale garde werkt, verwittigd dat u op een lijst stond van personen die filmde en publiceerde en dat jullie in de gaten gehouden werden. Op 14 februari 2019 nam u ondanks deze waarschuwing deel aan een tweede betoging. U en de groep leerlingen met wie u betoogde werden achtervolgd en er werd geschoten met rubberen kogels. Jullie konden zich verstoppen in de huizen van de buurtbewoners. Jullie kregen te horen dat jullie moesten stoppen met betogen of dat ze jullie zouden vermoorden. Toen jullie terug buiten gingen werden jullie bekogeld met stenen en bevroren mango's. U en vijf andere leerlingen werden op jullie knieën gedwongen, onder schot gehouden en verteld dat jullie moesten stoppen met betogen en foto's maken omdat jullie anders vermoord zouden worden. Op 1 mei 2019 nam u deel aan een derde betoging. Die keer werd er op de betoging geschoten met echte kogels. Uw burens belden u om te vragen waar u was en om te vertellen dat u zich moest verstoppen omdat ze bij u thuis waren. Vervolgens kwam u niet meer buiten. Van de burens hoorde u dat H. D. en E. V. regelmatig rond het huis van uw moeder reden.

Samen met uw broer B. T. K. R. verliet u Venezuela op 11 juni 2019 en kwamen jullie per vliegtuig via Istanboel naar België.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u vermoord zult worden door H. D. en E. V..

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw broer, een USB-stick die 37 bestanden bevat, waarvan 12 video's en 25 foto's. Deze foto's en video's bevatten beelden van manifestaties en tonen onder meer mensen die in een betoging meewandelen, mensen die leuzen roepen, mensen die weglopen terwijl er op de achtergrond gewerschoten weerklinken. Eveneens is er een foto van u met een vlag tijdens een betoging van 23 januari. Verder legt u ook een attest van de pediater over uw jongere broer voor.

Uw moeder T. D. B., M. R. (o.v. 8.655.076) verliet Venezuela in juni 2018 en diende op 8 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in België. Op 6 februari 2019 nam het CGVS een tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 maart 2019 diende ze een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Tot op heden werd er nog geen arrest geveld door de RvV.

A. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de gegevens in uw dossier blijkt immers dat uw geboortedatum 9 maart 2002 is en dat u dus minderjarig bent (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 12 augustus 2019 B. T. K. R. (CGVS), p. 4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden er voldoende pauzes gehouden en kreeg u bovendien ook de kans om aan te geven als u een pauze wenste (CGVS, p. 3, 12, 13, 20), werd het taalgebruik en de vraagstelling aangepast naar uw leeftijd en werd ook bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw leeftijd en maturiteit. Ook vond het persoonlijk onderhoud plaats in aanwezigheid van uw advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u vermoord zult worden door H. D. en E. V., die tot de regering behoren en in het verleden reeds binnenvielen in uw huis (CGVS, p. 12, 24). U wijt deze inval aan het feit dat u de oppositiepartij Voluntad Popular steunt en deelnam aan betogingen en hiervan beeldmateriaal verspreidde (Vragenlijst voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn, vraag 7) en geeft aan dat u geïnterviewd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Zo kreeg u het meermaals aan de stok tijdens betogingen en hoorde u van uw familielid die bij de nationale garde werkt dat u in de gaten gehouden werd omdat u filmde en publiceerde (CGVS, p. 12, 13, 21).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw politieke activiteiten van die aard waren dat ze aanleiding zouden geven tot vervolging. Er dient immers geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de rol van politiek activist die u zichzelf toedicht.

Hoewel u aangeeft dat u beeldmateriaal van deelnames aan betogingen verspreidde via facebook en youtube en u hierdoor in het vizier was gelopen van medewerkers van de Venezolaanse overheid, dient vastgesteld te worden dat hier niet het minste geloof aan gehecht kan worden (CGVS, p. 15, 21). U slaagde er immers niet in om dit hard te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bedrieglijke verklaringen aflegde over de filmpjes die u zelf opgenomen zou hebben en die op youtube verschenen. Gevraagd om enkele filmpjes op youtube te tonen die u zelf opgenomen heeft, duidt u twee filmpjes aan, waarvan u uiteindelijk aangeeft dat u van slechts één van deze filmpjes zelf delen gefilmd heeft, met name het filmpje dat te vinden is via de link <https://www.youtube.com/watch?v=eK1wjnTcRv8> (CGVS, p. 16). Van de door u getoonde beelden zegt u dat u het deel filmde dat na 45 seconden begon te spelen. Evenwel stelde het CGVS vast dat dit filmpje reeds gepubliceerd werd op 4 mei 2017, een jaar voordat u uw politieke activiteiten begon, gezien u deze zelf situeert in 2018 (CGVS, p. 11). Dat u meent delen gefilmd te hebben van een filmpje dat dateert van een periode waarin u aangaf nog geen politieke activiteiten te hebben, schaadt uw geloofwaardigheid ten zeerste. Van een andere video op youtube waarvan u aangeeft dat u beelden ervan filmde, waarvan de link <https://www.youtube.com/watch?v=d8FHIXpullk> is, en die ook op de USB stick staat die u indient, dient evenzeer vastgesteld te worden dat uw verklaringen niet stroken met de publicatiedatum van dit filmpje. U geeft aan dat het een video is die de gebeurtenissen van 14 februari 2019 toont en koppelt het aan uw beleving van de door u bijgewoonde betoging (CGVS, p. 18, 19). Nochtans werd dit filmpje reeds gepubliceerd op 2 februari 2019. Dit ondermijnt de bewering dat u beelden maakte voor dit filmpje ten zeerste. Overigens kan ook opgemerkt worden dat dit filmpje in totaal slechts 95 keer bekeken werd.

Hoewel u aangaf dat u filmpjes deelde op uw facebookaccount, diende vastgesteld te worden (CGVS, p. 15, 21) dat deze tijdens het persoonlijk onderhoud niet teruggevonden werden. U zocht nochtans mee naar de door u beweerde filmpjes op uw facebookaccount en duidde uiteindelijk een foto aan waarvan u aangaf dat deze naar aanleiding van een betoging genomen werd (CGVS, p. 21). Over deze bewuste foto zegt u dat deze van een betoging is, dat u aan uw hart lijdt en dat u toen u moest weglopen een versnelling van het hartritme kreeg en naar het ziekenhuis moest (CGVS, p. 21). U meent dat deze foto dateert van december 2018 (CGVS, p. 21). Het CGVS stelde echter vast dat bij deze foto mei 2016 staat, lang voor u uw beweerde politieke activiteiten aanvatte (CGVS, p. 10, 11). Erop gewezen dat de datum bij de foto nochtans mei 2016 is, zegt u dat facebook regelmatig andere data zet op foto's die gepost worden (CGVS, p. 21). Dit overtuigt niet, eens te meer gezien uit de reacties op de foto blijkt dat deze van drie jaar geleden zijn. Wat er ook van zij, uit deze foto blijkt geen enkel politiek engagement, noch enig vervolgingsfeit. De geloofwaardigheid van het door u beweerde politieke profiel komt wederom ten zeerste op een helling te staan. Ook na het persoonlijk onderhoud bracht u geen bewijzen meer aan dat u filmpjes gedeeld zou hebben via uw facebookaccount, ook al gaf u aan dat u screenshots zou nemen van uw posts (CGVS, p. 21).

Het geloof in de door u beweerde politieke activiteiten wordt verder ondergraven door de vaststelling dat ook aan uw verklaringen omtrent de activiteiten van uw moeder - die volgens u journaliste was en artikels schreef over betogingen die tegen de regering gericht waren en er foto's van nam (CGVS, p. 7) - niet het minste geloof kan worden gehecht. In haar eigen asielprocedure, gaf uw moeder noch bij de beschrijving van haar professionele activiteiten, noch bij haar asielaanvraag aan dergelijk werk gedaan te hebben (Notities

persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20 juni 2018 Torres de B. M. R. (CGVS 1 T. d. B. M. R.), p. 5, 6, 18, 19; Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 3 januari 2019 (CGVS 3 Torres de B. M. R.), p. 10, 11). Er op gewezen dat het merkwaardig is dat uw moeder dat zelf niet gezegd zou hebben, zegt u slechts dat u het niet weet (CGVS, p. 24). Ook werd vastgesteld dat uw verklaringen over haar beweerde job als journalist bijzonder vaag bleven. Gevraagd naar de media waarvoor ze werkte, noemt u slechts la prensa, maar geeft u aan geen weet te hebben van andere kranten waarvoor ze werkte (CGVS, p. 7). Hoewel u gevraagd werd om documenten te bezorgen om aan te tonen dat uw moeder als journaliste werkte, werd vastgesteld dat u geen dergelijke documenten voorlegde, noch een uitleg voor het ontbreken hiervan. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat de door u beweerde activiteit van uw moeder volstrekt ongeloofwaardig is. Dat u aangeeft dat u video's en foto's maakte van betogingen in een poging om het voorbeeld van uw moeder te volgen (CGVS, p. 10), werpt dan ook wederom een smet op de geloofwaardigheid van de door u beweerde rol.

Er dient ook opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat u uw moeder, die in België een asielpprocedure lopende had, niet inlichtte over uw politieke activiteiten. In januari 2019 werd aan haar nog gevraagd waar u zich momenteel mee bezig hield waarop ze antwoordde dat u afgestudeerd was van het middelbaar en op het veld had gewerkt maar dat nu niet meer deed. Ze repte met geen woord over uw politieke activiteiten (CGVS 3 Torres de B. M. R., p. 10). U geeft aan dat u haar er niet al te veel over vertelde omdat u wist dat ze wat depressief was (CGVS, p. 24). Zelfs indien uw moeder maar een half woord wist van uw activiteiten, is het opmerkelijk dat zij niet zou hebben aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud in België, wanneer daar specifiek naar werd gevraagd. Bovendien is het frappant dat, indien u werkelijk in november 2018 meende dat mannen het huis van uw moeder binnengevallen waren omdat ze u viseerden omwille van uw politieke activiteiten, u dit niet aan uw moeder zou hebben verteld, wetende dat haar verzoek om internationale bescherming lopende was in Europa. Uw moeder vertelde bij haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in januari 2019 slechts dat ze dacht dat ze haar huis kwijt was en dat het door andere personen ingenomen werd omdat ze het land had verlaten (CGVS 3 Torres de B. M. R., p. 7, 9). Indien waargebeurd, kan nochtans verwacht worden dat u open kaart zou spelen met uw moeder.

Volledigheidshalve kan ook gewezen op de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat u, die aangaf dat u reeds in aanloop van de betoging van 14 februari 2019 getipt werd door uw oom bij de nationale garde dat u op een lijst zou staan, en de woning van uw moeder reeds door overheidsmedewerkers aangevallen zou geweest zijn omwille van uw activiteiten, u desondanks toch verder zou gaan betogen zijn en verdere activiteiten zou hebben gehad (CGVS, p. 22, 23).

Voorgaande vaststellingen schaden ten zeerste de door u beweerde rol van politiek activist, die volledig ten grondslag zouden liggen van de door u beweerde vervolgingsfeiten (CGVS, p. 21). Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsfeiten als gevolg van uw politiek activisme.

Want hoewel u een foto neerlegt waarop u met een Venezolaanse vlag in een mensenmassa te zien bent, waarvan u zegt dat die genomen werd bij de betoging van 23 januari 2019 en die gedeeld werd door A. M., kan op basis van deze foto in het licht van bovenstaande vaststellingen geenszins besloten worden dat u in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten gelopen zou zijn. Ook het overige beeldmateriaal dat u voorlegt slaagt er niet in om deze conclusie te wijzigen. Er dient immers vastgesteld te worden dat u slechts op één van de foto's die u voorlegt zelf herkenbaar in beeld komt. Ook geeft u zelf aan dat u er geen weet van hebt dat er op youtube een filmpje van u terug te vinden is waarbij u zelf in beeld komt (CGVS, p. 18). Op de ene foto na waar u op staat met een Venezolaanse vlag, dient vastgesteld te worden dat u verder niet herkenbaar in beeld komt in de foto's en video's die u voorlegt. Ook de overige filmpjes en foto's op uw USB stick kunnen het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten gelopen zou zijn omdat u beeldmateriaal van betogingen maakte en dit verspreidde. Weliswaar legt u verschillende foto's en filmpjes van betogingen voor, maar deze zeggen niets over wie dit beeldmateriaal opgenomen heeft, noch over de eventuele problemen die deze persoon daardoor gehad zou hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de foto die u voorlegt, waar sillas vacias op staat, hetgeen 'lege stoelen' betekent, genomen werd bij een evenement dat dateert van 14 augustus 2019, dus na uw vertrek uit Venezuela.

Verder stelde u dat u in België geen politieke activiteiten had (CGVS, p. 11). U steunde de politieke partij Voluntad Popular, maar was niet ingeschreven omdat u minderjarig was (CGVS, p. 10). De eerste betoging die u bijwoonde was die van 23 januari 2019 (CGVS, p. 11) en de laatste was die van 1 mei 2019 (CGVS, p. 11). In het licht van voorgaande vaststellingen kan besloten worden dat u geenszins een vooraanstaand criticaster van het regime was, maar dat uw politiek activisme slechts zeer beperkt was.

Overigens geeft u ook aan dat uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer heeft gehad (CGVS, p. 12).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde asielrelaas.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkte deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Ook de vaststelling dat u in maart 2019 stappen ondernam om een paspoort te bekomen, dat dit afgeleverd werd in april 2019 en dat u hiermee Venezuela heeft kunnen verlaten in juni 2019 wijst erop dat u niet onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw uiterst beperkte politieke activiteiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

*Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U heeft uw middelbaar diploma gehaald, heeft werkervaring in een hacienda en geeft aan dat u na het beëindigen van uw middelbaar niet naar werk gezocht heeft omdat u naar de universiteit wilde gaan (CGVS, p. 7). Na het vertrek van uw moeder woonde u kort even in haar eigen huis waarna u introk bij uw grootouders. Jullie kregen daarbij allen hulp van familieleden en burens (CGVS, p. 8, 10).

Ook zijn de meeste van uw familieleden, die u ter goede trouw zijn, werkzaam in Venezuela (CGVS, p. 8-9). Uw tante meer specifiek hielp u uw reis naar Europa te bekostigen, eveneens met de hulp van vrienden burens en familieleden (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en uw geboorteakte bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Over de foto's en filmpjes die u voorlegde werd reeds eerder uitgebreid ingegaan en er werd geoordeeld dat deze er niet in slagen de ongeloofwaardigheid van het door u beweerde profiel te herstellen, integendeel. Het attest van de pediater over uw broer heeft geen betrekking op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerd profiel.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten.

Zij argumenteren dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid en dat zij als vluchteling erkend dienen te worden of dat zij ten minste in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Zij stellen dat zij *"eerst de informatie die is toegevoegd aan hun administratief dossier over de algemene situatie zullen tegenspreken en bewijzen dat er nu in Venezuela sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, §2 Vw valt. Deze algemene situatie is ook van fundamenteel belang om de vrezen van verzoekers uit te leggen en om de context in de welke deze zijn ontstaan te verduidelijken. Verzoekers zullen daarna de vaststellingen en verwijten van verwerende partij rechtzetten en aantonen dat ze als vluchteling erkend moeten worden"*.

Wat de algemene situatie in Venezuela betreft, stellen verzoekers dat deze zeer complex is en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal en dat zowel burgerlijke, politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Zij voeren aan dat *"Van meet af dient te worden opgemerkt dat het CGVS de problemen in Venezuela minimaliseert en dit in strijd met de vaststellingen van de internationale gemeenschap en de internationale waarnemers die de situatie nauwkeurig opvolgen. De volgende ontwikkelingen zijn pertinent om de geloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtrelaas te toetsen en om aan te tonen dat verzoekers een reël risico lopen om slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet"*.

Met betrekking tot de politieke instabiliteit argumenteren verzoekers dat sinds de verkiezingen van mei 2018 het land in twee is verdeeld en er talloze gewelddadige manifestaties plaatsvinden. Veel oppositieleiden hebben geprotesteerd tegen het resultaat van de verkiezingen. Zij stellen dat *"Veel oppositieleiden hebben geprotesteerd tegen deze presidentiele uitkomst. Op 23 januari 2019 hebben de aanhangers van de oppositie gedemonstreerd tegen het huidige staatshoofd. Ze volgen Jüan Guaido die zich heeft geproclameerd als President. Europese landen, de VS en Canada hebben hun steun aan Guaido getoond (stuk 4). Guaido voorziet nieuwe verkiezingen en verschillende demonstraties werden georganiseerd in de hoofdstad. Maduro blijft de voorstellen van Europa weigeren en hij blijft gesteund door het leger"*. Zij wijzen er voorts op dat volgens Human Rights Watch de Venezolaanse regering zelfs politieke tegenstanders gevangen heeft gezet om te voorkomen dat zij de verkiezingen bijwonen (stuk 5). Wat de veiligheidssituatie betreft, verwijzen verzoekers in eerste instantie naar de COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire van 29 april 2018 en merken op dat CEDOCA vaststelt dat de situatie bijzonder complex en zelfs extreem gewelddadig is. De situatie wordt gekwalificeerd als een pré-conflict maar het land dreigt in een burgeroorlog verzeild te geraken. Zij stellen dat Venezuela het tweede meest

gewelddadige land ter wereld is en Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Zij wijzen er op dat het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 10 keer hoger is dan het wereldniveau (stuk 6). Zij stellen verder dat het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking (en citeren par. 26 stuk 6) en dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen geweld gebruiken tegen de bevolking en dat ze in veel gevallen ofwel politiek gelinkt zijn aan de overheid of getolereerd worden door de overheid. Zij citeren vervolgens landeninformatie met betrekking tot de Colectivos (stuk 7); criminele bendes (stuk 7); drugsbendes (stuk 7) en stellen dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van de regering vervolging riskeert en citeren uit stuk 8 en 9. Zij stellen op basis van de geciteerde landeninformatie aangetoond te hebben dat de onveilige situatie niet alleen specifieke profielen heeft geraakt of raakt maar ook de algemene bevolking. Het is volgens hen *“voldoende om als Venezolaan zijn persoonlijke mening te uiten en kritisch te staan tegenover het regeringsbeleid door deel te nemen aan protesten en verklaringen te doen op sociale media om zo in het vizier te komen van de regering of geraakt te worden door de onveilige situatie die er momenteel heerst in Venezuela”*. Verder citeren zij uit UN News Service, *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’”*, 22 juni 2018 (stuk 10) om aan te tonen dat er straffeloosheid heerst. Zij verwijzen ook naar een passage van een veelzeggend rapport van Amnesty International (Amnesty International, *“Hunger for justice: Crimes against Humanity in Venezuela, May 2019, p. 48”*) waarin wordt geconcludeerd dat de *“misdaden begaan in Venezuela van die aard zijn dat er sprake is van misdaden tegen de mensheid”*. Zij besluiten deze sectie van het verzoekschrift door COI Focus *“Venezuela — Situation sécuritaire”*, 4 april 2019, p. 16 en COI Focus *“Venezuela - Veiligheidssituatie (addendum)”*, 1 juli 2019 te citeren en stellen dat *“Uit bovenstaande rapporten blijkt dan ook geenszins dat de slachtoffers van deze onveilige situatie in Venezuela zich beperken tot specifieke profielen, zoals geoordeeld door de verwerende partij, het gaat hier in tegendeel over arbitraire aanhoudingen van deelnemers aan betogingen, hetgeen zich veel verder uitstrekt dan specifieke profielen”*.

Zij wijzen voorts op de migratiecrisis in Venezuela en stellen dat *“De cijfers tonen aan dat 2 miljoen Venezolanen hun land hebben verlaten sinds 2015 (stuk 11). De HCR meent te schatten dat tegen december 2019, 1 Venezolaan op 6 het grondgebied verlaten zou hebben (stuk 12). De Verenigde Naties voorspelt 5,3 miljoen Venezolaanse vluchtelingen tegen december 2019. Deze massale migratiestromen tonen aan dat de situatie in Venezuela niet meer haalbaar is en zich niet in een proces van verbetering heeft geplaatst. De VN verklaarde dat het land << fait face a un seisme humanitaire >> (stuk 13). In onderstaand artikel wordt een overzicht gegeven van de migratiecrisis in 2018; “Venezuelan Migration and the Border Health Crisis in Colombia and Brazil”, Journal on Migration and Human security, August 2019: (...). Onderstaand artikel geeft dan ook een weergave van de situatie in 2019; UNHCR, “Protection monitoring: Venezuela situation”, June 2019, p 3 ; The size of the onflows from Venezuela sharply increased from some 700.000 in 2015 to over 4 million by June 2019, largely driven by a substantial deterioration of the situation in the country in the last 18 months. (stuk 29)”*.

In een afdeling economische en sociale rechten wijzen verzoekers er op dat de ernst van de algemene situatie duidelijk wordt omschreven in een recent rapport van de Britse overheid, waarin gesteld wordt dat er sprake is van ernstige voedseltekorten en een volledig falende gezondheidszorg en citeren uit United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *“Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela”* van 16 juli 2018, www.refworld.org; HRW, *“Venezuelan’s Humanitarian Emergency”*, 2019, p. 27; UN Human Rights office of the high commissioner, *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, June 2018; UNHCR, *“Guidance note on the outflow of Venezuelans”*, March 2018; The Lancet, *“The collapse of the Venezuelan health system”*, 7 April 2018; vol. 391, p. 1331; COI Focus Venezuela 2018 (p. 40); ACAPS, *“Briefing note: Venezuela - Situational update and 2019 outlook”*, 28 maart 2019; HRW, *« Les chiffres clés de la crise sanitaire »*, 15 november 2018. Zij stellen verder dat *“Sinds 2016 is de situatie allicht verslechterd. Hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid”*. Wat de voedseltekorten betreft, citeren verzoekers passages uit United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *“Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela”* van 16 juli 2018; COI Focus Venezuela van april 2018, het reisadvies op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken; *“Venezuela richting afgrond: ‘We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe’”*, gepubliceerd 29 augustus 2018. Zij stellen dat er dus niet enkel sprake is van ongelijkheden in voorzieningen *“maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn”*.

Het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land hebben moeten ontvluchten. In het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten kan hieromtrent het volgende worden gelezen: ‘The evergrowing number of Venezuelans fleeing their country is the starkest reflection of the deterioration of the human rights and socio-economic

situation in the Bolivarian Republic of Venezuela. In March 2018, UNHCR reported that, based on information provided by host countries, over 1.5 million people had left the country and asylum applications lodged in 18 countries had increased by 2,000 per cent since 2014. By May 2018, over 85,000 asylum requests from Venezuelans had been registered. UNHCR considers that, while not all Venezuelans leaving the country do so for reasons that could qualify them as refugees, "a significant number are indeed in need of international protection." According to UNCHR, the main reasons pushing Venezuelans to leave were: specific threats from armed groups; fear of being targeted for one's political opinions; threats and extortion; high crime rates; domestic violence; food insecurity; as well as lack of access to adequate health care, medicines and basic services. Over 510,000 Venezuelans were able to regularise their status through other forms of protection or alternative legal status" (stuk 9) Zowel gelet op de situatie in Venezuela, als op de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, heeft de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties in maart 2018 meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - al is het tijdelijk — voor grote aantallen gevluchte Venezolanen". Zij wijzen er op dat gelijkaardige bemerkingen staan in de COI Focus Venezuela op pagina's 28 en 29 en besluiten dit onderdeel door te stellen dat "Het loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van 'socio-economische aard' zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolanen in een menonwaardige situatie. Reeds op basis van deze feiten is het onmogelijk om verzoekers terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten van verzoekers. Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is".

Met betrekking tot hun individuele vluchtmotieven en bijzondere kwetsbaarheid stellen verzoekers dat de weigering om verzoekers het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren voortvloeit uit een appreciatiefout en een te strenge lezing en interpretatie van verzoekers' verklaringen. Zij wijzen er vooreerst op dat niet betwist wordt dat verzoekers hebben deelgenomen aan betogingen, al was het beperkt, dat zij de Venezolaanse nationaliteit hebben en dat zij uit hun land zijn gevlucht en menen dat dit voldoende is om de hoedanigheid van vluchteling te erkennen gezien de algemene situatie in Venezuela en het geweld tussen opposanten en de regering.

Vervolgens wensen verzoekers de tegenstrijdigheden aangehaald in de bestreden beslissingen recht te zetten aangezien deze voortvloeien uit een appreciatiefout van verwerende partij. Zij argumenteren als volgt:

"Opnames. Verwerende partij meent te kunnen oordelen dat verzoeker bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd inzake de filmpjes die hij maakte en die op YouTube verschenen zijn. Verzoekende partij meent echter dat deze datum van publicatie te wijten is aan het feit dat hij zelf geen YouTube kanaal heeft maar dat hij telkens filmpjes doorstuurde naar zijn vrienden, die dit dan gepubliceerd hebben op YouTube, aangezien zij wel een YouTube kanaal hebben. Verzoeker stuurde steeds de filmpjes door via WhatsApp of Facebook en zijn vrienden plaatsten dit dan op YouTube. Zoals hij reeds aangaf tijdens het gehoor bij het CGVS bestaan de video's uit verschillende opnames die dan zijn samengevoegd. Zoals verzoeker reeds eerder aangaf was hij niet verantwoordelijk voor de publicatie zelf van de filmpjes en het kan dat ook niet verbazen dat zijn vrienden reeds op eerdere datum een filmpje hadden gepubliceerd en later een stukje van verzoeker zijn beeldmateriaal hieraan hebben toegevoegd". Zij stellen dat zijn verklaringen stroken met deze redenering en citeren vervolgens pagina's 15-16 van de notities van het persoonlijk gehoor van tweede verzoeker. Zij stellen dat de motivering van verwerende partij allerminst afdoende is om te kunnen stellen dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent de filmpjes. Hij heeft zoals blijkt uit bovenstaande verklaringen zijn best gedaan om zoveel mogelijk informatie te geven en zo goed mogelijk op de vragen te antwoorden.

"Activiteiten moeder. Verder haalt verwerende partij aan dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker meende tijdens zijn gehoor dat zijn moeder journaliste was in Venezuela en dat zijn moeder hier geen melding van maakte tijdens haar gehoor. Voormelde misvatting is puur te wijten aan het feit dat verzoeker destijds niet had begrepen dat het hier om een ondergedoken activiteit ging.

De moeder van verzoeker was niet officieel journalist maar beoefende dit wel 'en cachette'. Zij heeft liier niets van gezegd gedurende haar gehoor bij het CGVS omdat zij heel angstig was. Bijkomend dient er hier melding gemaakt te worden van het feit dat zij in Caricole, het Transitcentrum, werd gehoord en dat deze omgeving extra stress en wantrouwen met zich meebrengt. Het feit dat een kind dit onderscheid

tussen een officiële job en eentje 'en cachette' niet kan maken behoeft dan ook geen verbazing. Voorts dient er ook gewezen te worden op de letterlijke verklaringen van verzoeker in dit licht" en citeren vervolgens de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoeker (p. 24). Zij stellen dat "Uit bovenvermelde verklaringen blijkt duidelijk dat het hier gaat om een interpretatie van een jongere. Verzoeker meent duidelijk dat zijn moeder werkzaam is in een school, waar ze dan samen met anderen foto's trok en er artikels schreef over de regering. Het betreft hier duidelijk een misvatting van verzoeker dat zijn moeder dit officieel zou hebben gedaan. Bijkomend haalde verwerende partij aan dat het te verbazen valt dat de moeder van verzoeker geen melding had gemaakt van zijn politieke activiteiten. Toch kan dit niet verbazen of allerm minst getuigen van een ongeloofwaardig asielrelaas omdat zijn politieke activiteiten pas begonnen zijn nadat zijn moeder Venezuela verlaten had. Zoals hij tevens verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS (zie hierboven vermeld) vertelde hij zijn moeder dit niet vanop afstand om ze niet nog meer ongerust te maken en gezien haar emotionele toestand. Tot slot kan het niet overtuigen dat verwerende partij meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker ondanks alles bleef verder betogen. Uiteraard getuigt dit net van een zekere, aanhoudende overtuiging en geloof op of hoop in verandering. Zoals blijkt uit de reeks van bijgevoegde rapporten is verzoeker hier dan ook niet alleen in. Beeldmateriaal. Bijkomend dient er gemeld te worden dat verzoekende partij zijn berichten en foto's diende te verwijderen van zijn sociale media, net omwille van de bedreigingen die werden geuit ten aanzien van hem. Verzoekende partij wenst bijkomend nieuwe bewijzen bij te brengen dat hij opnieuw actief is op sociale media (stuk 30). Conclusie. Verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoekers niet voldaan hebben aan de vereisten om als vluchteling erkend te worden omwille van het feit dat er geen geloof gehecht zou kunnen worden aan het asielrelaas en omdat verzoeker zijn politiek activisme zeer beperkt zou zijn geweest. Toch dient er besloten te worden dat er nergens concreet wordt aangetoond waarom verzoeker zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Integendeel, rekening houdende met de jonge leeftijd van verzoeker heeft hij een uitgebreid en coherent verhaal naar voren gebracht en heeft hij zo goed als mogelijk geantwoord op al de vragen van verwerende partij tijdens het gehoor". Verzoekers besluiten hun betoog door te stellen dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden; dat zij alles geprobeerd hebben om documenten neer te leggen en hun relaas te ondersteunen; dat zij het slachtoffer werden van vervolgingen (bedreigingen) en dat de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat "er moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet en dat de subsidiaire beschermingsstatus hun toegekend moet worden. Zou Uw Raad moeten vaststellen dat verzoekende partij niet binnen het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie valt, moet er worden geoordeeld dat de verzoekende partij een risico loopt op ernstige schade, namelijk foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing".

Verzoekers vragen hun het statuut van vluchteling toe te kennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen en kennisgeving;
2. BJB-aanstelling voor B.T.J en K.;
3. Le Monde.fr., « *Au Venezuela, Nicolas Maduro proclamé vainqueur d'une présidentielle contestée* », 21 mei 2018;
4. Le Monde.fr., « *Vénézuéla : près de vingt pays européens reconnaissent Juan Gaido comme président par intérim* », 3 februari 2019;
5. HCR, « *Venezuela : Arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants* », 29 januari 2019;
6. IACHR Inter-American Commission on Human Rights, "*Situation of Human Rights in Venezuela*", 12 februari 2018;
7. OFPRA, « *Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires* », 22 november 2016, p. 4;
8. HRW, "*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*", 29 november 2017;
9. UN Human Rights office of the high commissioner, "*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*", Juni 2018;
10. UN News Service, "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*", 22 juni 2018;

11. HCR, « *Les demandeurs d'asile vénézuéliens renforcent la main d'oeuvre au Brésil* », 16 november 2018;
12. LeMonde.fr, « *Fin 2019, un Vénézuélien sur six aura quitté son pays* », 8 februari 2019;
13. Article AFP, « *L'ONU prévoit 5, 3 millions de réfugiés fin 2019* », 14 december 2018;
14. "United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela" - rapport van 16 juli 2018, www.refworld.org;
15. UNHCR, Guidance note on the outflow of Venezuelans, March 2018;
16. The Lancet, "*The collapse of the Venezuelan health system*", 7 april 2018; vol. 391, p. 1331;
17. Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be;
18. "Venezuela richting afgrond: 'We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe'", gepubliceerd 29 augustus 2018;
19. HRW, « *Les chiffres clés de la crise sanitaire* », 15 november 2018;
20. Liberation.fr, « *Au Vénézuéla. des représailles contre les abstentionnistes* », 11 augustus 2017;
21. LePoint.fr, « *1 Venezuela : les manifestations continuent après l'attaque du parlement* », 7 juli 2017;
22. Libération, fr, « *L'opposition marque des points au Venezuela* », 17 juli 2017;
23. Amnesty International, "*Hunger for justice: Crimes against Humanity in Venezuela*", May 2019, p. 48;
24. COI Focus: Venezuela - veiligheidssituatie (addendum), 1 juli 2019;
25. A CAPS, Briefing note: Venezuela - Situational update and 2019 outlook, 28 maart 2019;
26. COI Focus: Venezuela — Situation sécuritaire, 4 avril 2019, p. 16;
27. "*Venezuelan Migration and the Border Health Crisis in Colombia and Brazil*", Journal on Migration and Human security, August 2019;
28. HRW, Venezuelan's Humanitarian Emergency, 2019, p. 27;
29. UNHCR, "*Protection monitoring: Venezuela situation*", june 2019, p. 3;
30. Screenshots Facebook van verzoekende partij.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan. De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van

derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissingen bevatten ook een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn politieke activiteiten van die aard waren dat ze aanleiding zouden geven tot vervolging en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de rol van politiek activist die hij zichzelf toedicht aangezien hij (i) bedrieglijke verklaringen aflegde over de filmpjes die hij zelf zou hebben opgenomen en die op youtube verschenen; (ii) er niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de activiteiten van zijn moeder en (iii) ook de filmpjes en foto's die hij neerlegde het CGVS er niet kunnen van overtuigen dat hij daadwerkelijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten. Verder stelt de beslissing dat er (II) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; dat (III) tweede verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien zijn profiel en familiale/financiële situatie; en (IV) de door verzoeker neergelegde documenten er niet in slagen om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet als toepasselijke rechtsregels. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker zijn beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door tweede verzoeker en dat in het kader van het door tweede verzoeker ingediende beschermingsverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen waardoor niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

De Raad stelt tenslotte ook vast dat beide verzoeken tot hoger beroep ten aanzien van beide verzoekers in één verzoekschrift worden behandeld en dat in het verzoekschrift niet wordt betwist dat eerste verzoeker zich voor zijn aanvraag om internationale bescherming volledig baseert op de motieven die door tweede verzoeker worden aangehaald.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan samengevat worden als volgt. Tweede verzoeker woonde samen met zijn broer, eerste verzoeker, bij zijn grootouders na het vertrek van hun moeder naar België in juni 2018 waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd afgewezen door de commissaris-generaal op 6 februari 2019. De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekers moeder werd door de Raad bevestigd in arrest 231 138 van 13 januari 2020. Tweede verzoeker werd politiek actief na het vertrek van zijn moeder uit Venezuela toen hij nog op de middelbare school zat door samen met zijn medestudenten de straat op te gaan om de waarheid aan het licht te brengen, ook al werd hem gezegd dat niet meer te doen. In november 2018 vielen E.V. en H.D., die volgens zijn verklaringen tot de regering behoren, het huis van zijn moeder binnen waar tweede verzoeker toen enkele dagen verbleef. Hij kon vluchten naar de burens en toen hij terug ging kijken, bleken de TV, computer en andere bezittingen gestolen te zijn en de bedden stukgeslagen. Tweede verzoeker steunde Voluntad Popular en nam deel aan betogingen op 23 januari 2019, 14 februari 2019 en 1 mei 2019. Voor de betoging van 14 februari 2019 werd hij door een familielid die bij de nationale garde werkt gewaarschuwd dat hij op een lijst stond van mensen die filmde en publiceerden. Op de betoging van 14 februari werd tweede verzoeker samen met een groep leerlingen achtervolgd en werd er met rubberen kogels geschoten. Nadat ze een tijdje bij burens hadden kunnen schuilen werden ze bij het buitenkomen bekogeld met stenen en bevroren mango's en werd tweede verzoeker samen met vijf andere leerlingen op de knieën gedwongen en onder schot gehouden en werd hen gezegd dat ze moesten stoppen met betogen omdat ze anders vermoord zouden worden. Tijdens de betoging van 1 mei 2019 werd er met echte kogels geschoten en werd hij op de hoogte gebracht van het feit dat ze bij hem thuis waren. Daarna kwam hij niet meer buiten tot zijn vertrek uit Venezuela terwijl hij van de burens hoorde dat H.D. en E.V. regelmatig rond het huis van zijn moeder reden. Hij vreest bij terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door H.D. en E.V.. Eerste verzoeker beroept zich op dezelfde vluchtmotieven van zijn grote broer en is samen met tweede verzoeker via Istanboel naar België gekomen. Hij was samen met zijn broer op de betoging van 1 mei 2019 en vreest dat dat ze vermoord zullen worden door leden van de Venezolaanse overheid.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de door partijen aangebrachte landeninformatie stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen niet betwist wordt dat tweede verzoeker deelnam aan 3 betogingen in 2019 en dus politiek actief was, zij het in zeer beperkte mate, maar dat geen geloof wordt gehecht aan tweede verzoekers bewering dat hij omwille van het verspreiden van beeldmateriaal van betogingen via facebook en youtube in het vizier is gekomen van de Venezolaanse overheid. Met name wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat tweede verzoeker hierover bedrieglijke verklaringen aflegde omdat de filmpjes waaraan hij meewerkte in het ene geval gepubliceerd werden een jaar voor de datum waarop hij naar eigen zeggen politiek actief werd, en in het andere geval 12 dagen voor de dag waarop de betoging waaraan hij naar eigen zeggen deelnam, plaatsvond.

Verzoekers pogen dit te weerleggen door te stellen dat tweede verzoeker zelf geen youtube kanaal heeft en telkens filmpjes doorstuurde naar vrienden die dit dan publiceerden en dat de video's, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, uit verschillende opnames bestaan die worden samengevoegd.

Zij stellen in wezen dat zijn vrienden reeds op een eerdere datum een filmpje hadden gepubliceerd en dat zij later het stukje dat door tweede verzoeker werd gefilmd hieraan hebben toegevoegd. De Raad stelt vast dat tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij sommige stukken van één van de video's die tijdens het persoonlijk onderhoud werden geraadpleegd, gefilmd heeft en dat *“de*

video's bestaan uit verschillende opnames en zijn dan samengevoegd" (notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoeker, p. 16) en dat deze filmpjes werden samengeplakt door E., en E.M. (notities, p. 20).

Uit het administratief dossier blijkt dat de in de bestreden beslissingen geciteerde filmpjes gepubliceerd werden op youtube op 4 mei 2017 en 2 februari 2019. Voor zover zou kunnen aangenomen worden dat de door tweede verzoeker gefilmde beelden achteraf werden toegevoegd aan eerder gefilmde beelden, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit de filmpjes niet kan opgemaakt worden welk deel door verzoeker werd gefilmd en op welke dag dit werd gefilmd en dat hij ook niet kan verklaren waarom de door tweede verzoeker gefilmde gebeurtenissen zouden worden toegevoegd aan, in het eerste geval een filmpje dat oorspronkelijk in mei 2017 werd gepubliceerd. Ook uit het filmpje dat op 2 februari 2019 werd gepubliceerd blijkt niet dat, zoals verzoekers beweren, het beeldmateriaal dat tweede verzoeker filmde op de betoging van 14 februari 2019 werd toegevoegd. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in elk geval geen plausibele verklaring geven voor dergelijke handelswijze. Zo de beelden van 14 februari 2019 daadwerkelijk werden toegevoegd aan de beelden die op 2 februari 2019 werden gepubliceerd, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de bewuste video en kan dus op geen enkele manier vastgesteld worden op welke betoging deze betrekking hebben. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de video's ook niet kan opgemaakt worden door wie welke beelden werden gemaakt, zodat hieraan als dusdanig weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoekers maken ook niet duidelijk op welke manier tweede verzoeker zou kunnen gelinkt worden aan het beeldmateriaal door de Venezolaanse autoriteiten.

Verder stelt de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker met betrekking tot zijn verklaring dat hij filmpjes deelde op zijn facebookaccount het volgende vast: *"Hoewel u aangaf dat u filmpjes deelde op uw facebookaccount, diende vastgesteld te worden (CGVS, p. 15, 21) dat deze tijdens het persoonlijk onderhoud niet teruggevonden werden. U zocht nochtans mee naar de door u beweerde filmpjes op uw facebookaccount en duidde uiteindelijk een foto aan waarvan u aangaf dat deze naar aanleiding van een betoging genomen werd (CGVS, p. 21). Over deze bewuste foto zegt u dat deze van een betoging is, dat u aan uw hart lijdt en dat u toen u moest weglopen een versnelling van het hartritme kreeg en naar het ziekenhuis moest (CGVS, p. 21). U meent dat deze foto dateert van december 2018 (CGVS, p. 21). Het CGVS stelde echter vast dat bij deze foto mei 2016 staat, lang voor u uw beweerde politieke activiteiten aanvatte (CGVS, p. 10, 11). Erop gewezen dat de datum bij de foto nochtans mei 2016 is, zegt u dat facebook regelmatig andere data zet op foto's die gepost worden (CGVS, p. 21). Dit overtuigt niet, eens te meer gezien uit de reacties op de foto blijkt dat deze van drie jaar geleden zijn. Wat er ook van zij, uit deze foto blijkt geen enkel politiek engagement, noch enig vervolgingsfeit. De geloofwaardigheid van het door u beweerde politieke profiel komt wederom ten zeerste op een helling te staan. Ook na het persoonlijk onderhoud bracht u geen bewijzen meer aan dat u filmpjes gedeeld zou hebben via uw facebookaccount, ook al gaf u aan dat u screenshots zou nemen van uw posts (CGVS, p. 21)".* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief en dat deze motieven niet betwist worden in het verzoekschrift. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest.

Voor zover verzoekers in het verzoekschrift stellen bijkomend nieuwe bewijzen bij te brengen dat tweede verzoeker opnieuw actief is op sociale media, stelt de Raad vast dat in hun stuk 30 4 prints zijn opgenomen van het facebook account van verzoeker. Op 3 prints zijn foto's te zien van manifestaties maar kan hieruit verder niet afgeleid worden waar deze manifestaties plaatsvonden noch wanneer en het vierde facebook bericht is overgenomen van een ander facebookgebruiker. Deze stukken kunnen bovenstaande analyse van de Raad niet ombuigen, nu niet duidelijk is om welke manifestaties het gaat noch wanneer ze plaatsvonden en verzoekers hiermee ook niet aantonen dat tweede verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan.

Waar de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker stelt dat zijn verklaringen over de activiteiten van zijn moeder als journaliste ongeloofwaardig zijn omdat zij in haar eigen persoonlijk onderhoud hier niets over vermeldde en zijn eigen verklaringen hierover ook vaag waren, stellen verzoekers dat er sprake is van een misvatting omdat tweede verzoeker niet begrepen had dat het hier om een verdoken activiteit ging. Voor zover verzoekers verwijzen naar de letterlijke verklaringen van tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en hieruit afleiden dat het om een interpretatie van een jongere gaat, stelt de Raad vast dat zij daarmee de vastgestelde ongerijmdheid niet verklaren. Zelfs aangenomen dat tweede verzoeker niet begrepen had dat zijn moeder dit *"en cachette"* deed, neemt dit niet weg dat de moeder van verzoekers hier met geen woord over repte tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dat zij hier niets over gezegd zou hebben omdat zij angstig was en dat de omgeving van het Transitcentrum waar zij werd gehoord extra stress en wantrouwen met zich meebrengt is, overtuigt de Raad niet. Verzoekers tonen niet aan waarom zij angstig zou geweest zijn om te vermelden dat zij foto's

nam van betogingen en marsen indien zij dat werkelijk gedaan zou hebben terwijl zij blijkbaar geen schroom had om verklaringen af te leggen over de benaderingen door een volksvertegenwoordiger en het feit dat zij tegen haar zin werd ingeschakeld voor de campagne van Maduro. Ook het feit dat zij gehoord werd in het Transitcentrum en het wantrouwen en stress die dit zouden teweegbrengen zijn geen overtuigende verklaring nu uit het administratief dossier blijkt dat zij na het persoonlijk gehoor in het Transitcentrum ook werd gehoord op het CGVS nadat zij toegang had gekregen tot het grondgebied (administratief dossier, landeninformatie, stuk 13). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van tweede verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn moeder.

Voor zover verzoekers opwerpen dat het logisch is dat verzoekers moeder de politieke activiteiten van haar zoon niet vermeldde aangezien deze politieke activiteiten pas begonnen waren toen zijn moeder Venezuela al verlaten had en hij zijn moeder hier niet over inlichtte om haar niet ongerust te maken, blijkt uit het administratief dossier dat tweede verzoeker verklaarde dat hij “*weinig*” vertelde over zijn activiteiten wat impliceert dat hij toch iets vertelde aan zijn moeder. De Raad stelt vast dat het laatste persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder plaatsvond op 3 januari 2019 en dat volgens tweede verzoekers verklaring de eerste betoging waaraan hij deelnam op 23 januari 2019 was, zodat dit kan verklaren waarom zijn moeder zijn deelname aan betogingen in januari, februari en mei 2019 van tweede verzoeker niet vermeldde tijdens haar procedure. Dit kan evenwel de bovenstaande analyse van de Raad met betrekking tot de aard van verzoekers politieke activiteiten en de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de filmpjes die hij maakte niet ombuigen.

De Raad stelt vast dat tweede verzoeker één foto voorlegt waarop hij herkenbaar in beeld komt met een Venezolaanse vlag. Waar verzoeker verklaart dat hij via een oom op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij op een lijst stond van de autoriteiten van mensen die filmpjes verspreiden, brengt hij hiervan geen begin van bewijs bij en heeft de Raad hierboven al vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn rol in de opname van de filmpjes die hij voorlegde.

Voor zover hieruit zou blijken dat verzoekers daadwerkelijk hebben deelgenomen aan betogingen in Venezuela, toont dit evenwel als dusdanig niet aan dat tweede verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou gestaan hebben of zal staan in geval van terugkeer naar Venezuela. Voor zover verzoekers stellen dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en daarbij verwijzen naar het OHCHR rapport “*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*”, June 2018 en de COI Focus 2019, pogen zij te argumenteren dat verzoekers, alleen al omwille van hun deelname aan betogingen tegen het regime, vervolging riskeren.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. “*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO “*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*” (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional

bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Uit het rapport van OHCHR: "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van 5 juli 2019 blijkt dat ook in de eerste helft van 2019 nog steeds overal in het land betogingen gehouden werden maar bleef de situatie over het algemeen ongewijzigd. Uit de "*COI Focus Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven.

De Raad kan dan ook vaststellen dat uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, blijkt dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad wijst vooreerst opnieuw op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat tweede verzoekers verklaringen over de filmpjes en zijn rol daarin niet geloofwaardig zijn en dat op basis daarvan ook niet blijkt dat hij een prominente rol zou gespeeld hebben tijdens de betogingen of hierdoor in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime zou gestaan hebben. Voor zover tweede verzoeker zou deelgenomen hebben aan betogingen, stelt de Raad vast dat dit volgens zijn verklaringen gebeurde op 23 januari 2019, 14 februari 2019 en 1 mei 2019. Hoewel uit bovenstaande informatie blijkt dat het regime inderdaad hardhandig optrad tegen opposanten in die periode blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij een vooraanstaande rol speelde in de manifestaties of dat hij omwille van zijn deelname aan de protesten in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou gestaan hebben, noch dat dit het geval zou zijn in geval van terugkeer naar Venezuela.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoekers betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoekers ook niet aantonen dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker zich baseert op de vluchtmotieven van tweede verzoeker en verklaart aan één betoging te hebben deelgenomen samen met zijn grote broer (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoeker, p. 9), dat de politie met traangas en granaten heeft gegooid en zich hebben beschermd met metalen schilden (notities eerste verzoeker, p. 10) en dat er na de mars eigenlijk niets gebeurd is. Waar de Raad kan aannemen dat eerste verzoeker samen met zijn broer heeft deelgenomen aan een mars, tonen verzoekers niet aan dat hij en zijn broer, gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de politieke activiteiten van zijn grote broer in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse overheid en brengen zij ook geen elementen aan dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zullen staan omwille van hun deelname aan één (eerste verzoeker) of meerdere (tweede verzoeker) betogingen.

De overige door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van aard om de bovenstaande analyse van de Raad om te buigen. De paspoorten van beide verzoekers en de geboorteakte van tweede verzoeker bevestigen hun identiteit en nationaliteit, dewelke niet betwist worden. Het medisch attest met betrekking tot eerste verzoeker van een pediater en kinderarts in Venezuela stelt dat de ondertekenende dokter "*een schoolgaande jongen doorverwijst voor onderzoek met koortsachtige emesis die lijkt op een acute diarree. Er zijn geen perinatale aanwijzingen, maar de familiale voorgeschiedenis is opmerkelijk*"

(administratief dossier eerste verzoeker, documenten aangebracht door de asielzoeker, document 2) en heeft geen betrekking op de politieke activiteiten van verzoekers .

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat in hoofde van verzoekers, geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit *"artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* en dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name *"a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade"* wat volgens het Hof *"de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst"* (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", punt 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat er geen concrete elementen zijn aangebracht waaruit zou blijken dat verzoekers in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat *"niet enkel sprake is van ongelijkheden in voorzieningen maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn; dat "er sprake is van ernstige voedseltekorten"; dat Venezuela geconfronteerd wordt met een "instorting van de gezondheidszorg" en dat "sinds 2016 de situatie allicht verslechterd is en dat hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg kunnen geleid hebben" en dat "het economisch geweld in de vorm van elementaire levensmiddelen de Venezolanen in een mensonwaardige situatie dwingt"*.

Voor zover verzoekers verwijzen naar de tekortkomingen van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* Voor zover verzoekers medische problemen zouden hebben, wat niet blijkt uit het verzoekschrift, dienen zij zich te wenden tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers reële risico op ernstige schade omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela betreft, herinnert de Raad vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in *EHRM, Saadi v. Italië [GC]* no

37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van hun situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden. De bestreden beslissingen stellen het volgende vast met betrekking tot verzoekers financiële en familiale situatie: “Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. U

heeft uw middelbaar diploma gehaald, heeft werkervaring in een hacienda en geeft aan dat u na het beëindigen van uw middelbaar niet naar werk gezocht heeft omdat u naar de universiteit wilde gaan (CGVS, p. 7). Na het vertrek van uw moeder woonde u kort even in haar eigen huis waarna u introk bij uw grootouders. Jullie kregen daarbij allen hulp van familieleden en burens (CGVS, p. 8, 10). Ook zijn de meeste van uw familieleden, die u ter goede trouw zijn, werkzaam in Venezuela (CGVS, p. 8-9). Uw tante meer specifiek hielp u uw reis naar Europa te bekostigen, eveneens met de hulp van vrienden burens en familieleden (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen". De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat de met de loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoekers aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voldoen, deze motieven geenszins weerleggen. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekers neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, tonen verzoekers dit niet aan.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat "[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (HvJ, C-285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29). Het Hof vervolgt: "Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)". (*ibid*, punt 30). Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij

burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit Barquisimeto in de deelstaat Lara en daar gevestigd waren tot voor hun vertrek uit Venezuela. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Lara actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET